

PLAN

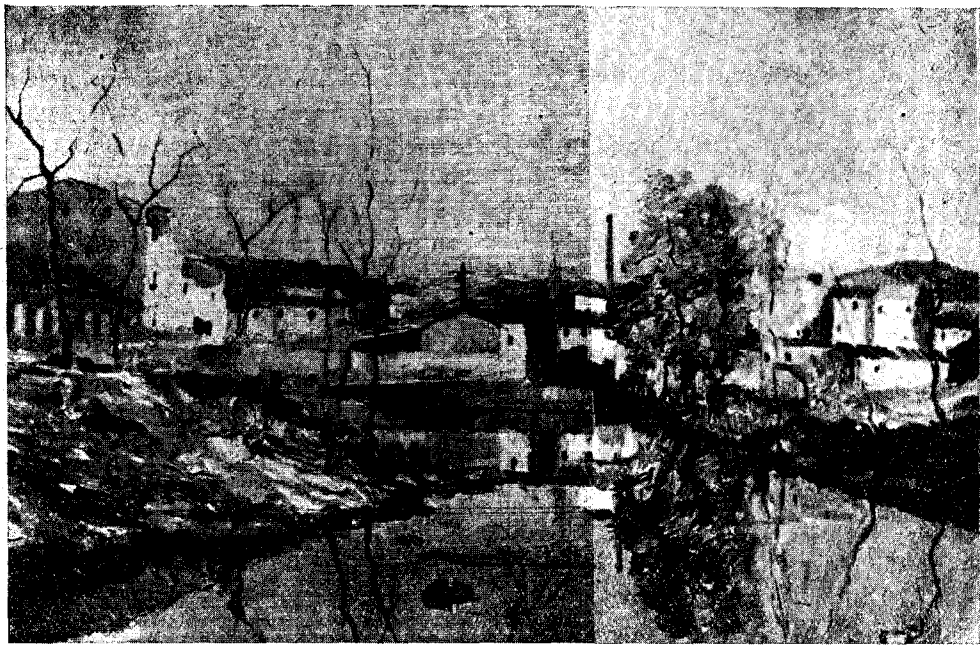
El què diu la premsa arran de l'exposició de Josep Pujol, a la Sala Gaspar de

MIRADOR

Josep Pujol dóna a la Sala Gaspar una treua bellíssima en llur majoria, que només tenen el palesa poca ambició. Ja sabem qui és, pictòrica aquest olotí remarcable. Un pintor vibrant de color i un intèrpret d'Olot *sui generis*. A l'exposició actual li manca entusiasme i aquell deixar-se endur a cavall de la fluidesa de la paleta. Obres petites, en les quals s'hi sent l'artista com un xic cohibit. Exposició a l'escala u per deu, doncs. No obstant, aquest u és bo, tot el bo que pot ésser la pintura de Pujol, a desgrat d'haver-s'hi erigit una trava entremig. Excel·lent flaire de paisatgista, conseqüent en la seva especial poesia i feliç intèrpret d'ufanes naturals. Això és, a grans traços, el conjunt exhibit a la sala del Carrer Consell de Cent, a la qual, repetim-ho, només hi manca la presència d'aquella empenta formidable a què l'autor ens havia acostumat a través de les seves manifestacions.

LA RAMBLA

A la primera exposició que veiérem del jove Pujol, que avui se'ns presenta novament amb vintena de teles i una sèrie de dibuixos, aiguaforts i aquarel·les a la Sala Gaspar, haguérem de veure com, eixint d'Olot, se'n despenia en més d'un aspecte de la seva obra, que, més que fixada dins d'aquella tendència, estava amb un alè i un tractat de la matèria ben diferents. Aquesta personalitat de Pujol ha guanyat en intensitat a aquesta tongada que l'artista ha romàs sense fer-se d'ell; la independització de la seva visió i de la seva manera s'ha accentuat notabilíssimament. I això ha estat amb altres guanys ben efectius. Els seus termes es clarifiquen amb perfecta claredat, la seva atmosfera s'ha fet més viu i més fresc, sense perdre la delicadesa de l'escola que, per bé que en altres manifestacions, segueix essent-li una gratíssima herència. La factura d'aquestes noves teles de Pujol és àgil i plena. Quan convé sap recalcar un efecte, subratllar una línia, però mai amb pesantor ni falta de tacte, sempre lleugeresa gràcil que dóna als seus temes una vitalitat i una força que són, en gran part, els de la seva obra. I Pujol se'ls estima prou per a portar-los repetidament a les seves teles i per a tornar-hi amb els seus dibuixos, sense cap fatiga, com si, a cada vegada, més li anessin revelant. Si aplaudiments mereix Pujol, també n'és mereixedor per aquestes obres en les quals fa gala d'una bona tècnica, d'una aguda percepció i d'una fina percepció dels elements més importants dels seus assumptes. — ADAM COSCOLL.

Vores de Fluvià, tela de Josep Pujol

L'exposició de pintures de Josep Pujol, a la Sala Gaspar

Aquesta exposició que Josep Pujol acaba de clausurar a la Sala Gaspar, de Barcelona, que ha romàs oberta del 8 al 21 de febrer, ha constituït la definitiva i ben merecuda consagració de l'artista. Un èxit de crítica esclatant, una venda que comptadíssims pintors assoleixen, avui dia, en el reduïdíssim mercat artístic de casa nostra. Aquesta consagració de Josep Pujol no ha pas estat, tanmateix, massa fàcil, i això constitueix, tant per ell com per tots els qui tenien una fe cega en les enormes possibilitats d'aquest pintor, en la forta personalitat artística de Josep Pujol, un legítim motiu de vanagloria. * Josep Pujol, contràriament al què s'esdevé en molts artistes, no ha volgut forçar, en el curs de la seva carrera; ni l'atenció del públic ni la benevolença de la crítica. Posseït d'una gran fe en ell mateix, no ha claudicat, no ha fet concessions al gust d'altri, sinó que ha seguit fidelment el seu credo artístic, la concepció que ell es tenia feta de l'art. I si avui s'ha imposat d'una manera categòrica i definitiva, no ha pas estat per haver conseguit el gust del públic renunciant a ell mateix, sinó perquè el públic s'ha identificat plenament i sense reserves amb el seu art personalíssim. Naturalment que això comporta les seves amargors i fa tardà el goig del triomf. Però també és cert que aquest, quan s'assoleix, és un triomf incontestable i per sempre, ben al revés d'altres èxits més fàcils, és cert, però que són la flor d'un dia i no resisteixen, per tant, ni el curs de la moda ni el del temps. * Josep Pujol ha sabut esperar, i amb tot i que en el curs de la seva carrera artística havia rebut ja distincions ben remarcables, ha tingut de constatar com damunt d'altres artistes força menys dotats que ell hi plovié els elogis més encomiàstics. Posseït, però, d'aquella gran fe en ell mateix de què parlàvem més amunt, ha estudiat i ha treballat infadigablement, esforçant-se sempre en ésser ell mateix, en deixar en les seves obres l'empremta de la seva ànima, i la consagració plena del seu art no es podia fer esperar. L'exposició que Josep Pujol acaba de clausurar ha vingut a col·locar-lo, pel vot unànim de tota la crítica, en el rengle dels millors pintors de casa nostra. Es amb vertadera satisfacció que avui constatem tot això i ens plau, des d'aquestes pàgines, tributar aquest petit homenatge al pintor Josep Pujol, fruit assaonat d'aquesta nostra esponerosa Escola Olotina.

A continuació transcrivim algunes de les crítiques que ha meregut l'exposició de Josep Pujol, retallades de la premsa barcelonina i en les quals es fa ben patent l'èxit aconseguit.